

[Ρένα Δούρου | Περιφερειάρχης Αττικής]

URBI ET ORBI...

ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ, ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«**Η** πίστη είναι αμείωτη προσωπική υπόθεση για τον καθένα από εμάς. Και έτσι πρέπει να είναι. Όταν κάποιος αισθάνεται την ανάγκη να διαφημίσει την πίστη του, προφανώς και θα πρέπει να είμαστε υποψιασμένοι ότι... κάτι άλλο ισχύει στην πραγματικότητα μέσα του.

Έχοντας αφήσει πίσω μας την περίοδο του φετινού Πάσχα, και ανοίγοντας ένα παράθυρο προσδοκίας στο καλοκαίρι που έρχεται, θα ήθελα να χρησιμοποιήσω ως παράδειγμα το μήνυμα που στέλνει κάθε χρόνο από το Βατικανό, ο επικεφαλής της Καθολικής Εκκλησίας.

Urbi et Orbi, ονομάζεται το μήνυμα. Για την πόλη, και την οικουμένη... Ακριβώς όπως θα πρέπει να κάνουν και οι πολίτες, με το μήνυμα που θα στείλουν στις πολλαπλές κάλπες των εκλογών της 26ης Μαΐου. Για τη γειτονιά μας, για την Περιφέρεια Αττικής, για την Ελλάδα στην Ενωμένη Ευρώπη.

Οι διαφορετικές κάλπες ενώνονται με ένα κοινό νήμα συλλογικής και ατομικής ευθύνης. Συνειδητής και επιλογής. Μετά από μια δεκαετία σχεδόν εθνικής κρίσης, ταπεινώσεων και φτωχοποίησης, δεν δικαιούμαστε πλέον να λέμε ότι δεν γνωρίζουμε. Έχουμε την υποχρέωση να είμαστε περισσότερο απαιτητικοί. Να βλέπουμε πίσω από την παραμορφωτική τζαμαρία των fake news, που θέλουν να μας επιβάλλουν προκατασκευασμένες επιλογές βγαλμένες από το πιο αποκρουστικό χθες. Τόσο στην κεντρική πολιτική σκηνή όσο και στους δυο βαθμούς της Αυτοδιοίκησης.

Πριν από πέντε χρόνια, επέλεξα να αφήσω την κεντρική πολιτική σκηνή, για να ενώσω τον βηματισμό μου με τις αγωνίες και τις προσδοκίες των πολιτών της Περιφέρειας Αττικής, και να διεκδικήσω την ψήφο εμπιστοσύνης τους. Πίστευα και πιστεύω ότι, η αδιαμεσολάβητη σχέση με την κοινωνία, που σου προσφέρει η Αυτοδιοίκηση, είναι η πραγματική «κεντρική εξουσία».

Εδώ και 4 ½ χρόνια λοιπόν, καθημερινά αλλάζουμε τη ζωή μας. Σε κάθε γειτονιά του λεκανοπεδίου. Έργα μικρά αλλά και μεγαλύτερα, με άμεσο αποτέλεσμα για τη διευκόλυνση της καθημερινότητας των πολιτών. Για τη βελτίωση της ποιότητας της ζωής μας.

Έργα ουσίας και όχι βιτρίνας. Που δεν εξαντλούνται σε ένα χαριτωμένο φωτογραφικό στιγμιότυπο, ένα απρόσωπο δελτίο Τύπου, μια πεπερασμένη δημοσιότητα μέσω των ΜΜΕ και των social media. Έργα που μένουν. Που τα βλέπει ο πολίτης στην καθημερινότητά του. Για να μπορεί να συγκρίνει και να κρίνει. Μακριά από τον κανιβαλισμό των fake news. Σε πείσμα του στερεότυπου να κόβουμε κορδέλες και

να μοιράζουμε φωτογραφίες... φορώντας τα καλά μας.

Έτσι βλέπω εγώ την πολιτική. Ως προσφορά στην κοινωνία. Ως διαρκή λογοδοσία προς τους πολίτες. Ως μια σχέση αλληλεπίδρασης, όπου θα ακούσεις τα παράπονα της κοινωνίας έναντι της οποίας είσαι υπόλογη, θα εξηγήσεις και θα διορθώσεις. Μονάχα έτσι μπορούμε να πάμε μπροστά, να αφήσουμε πίσω μας την κρίση, και να μην επιτρέψουμε να επιστρέψουν συμπεριφορές, νοστορπίες και πρόσωπα, που εκφράζουν τις πιο επώδυνες στρεβλώσεις οι οποίες καθήλωσαν για δεκαετίες την πατρίδα μας.

Για τη γειτονιά μας, για την Περιφέρεια Αττικής, για την Ελλάδα στην Ενωμένη Ευρώπη. Αυτός είναι ο πυρήνας της απόφασης ευθύνης που καλούμαστε να πάρουμε στην κάλπη της 26ης Μαΐου.

Να μην ξεχάσουμε ποιοι μας έφεραν ως εδώ. Να μην υποτιμήσουμε το μεγάλο έργο που έγινε, καθώς, ειδικά εμείς στην Περιφέρεια Αττικής, χρειάστηκε πολλές φορές να δώσουμε μάχες συνειδητής για τα αυτονόητα. Και να μην υποτιμήσουμε τον κίνδυνο να επιστρέψουμε στην εποχή της παρακμής. Και τους εκπροσώπους της παρακμής.

Τα τελευταία 4 ½ χρόνια υλοποιήσαμε στην Περιφέρεια Αττικής ένα μεγάλο, σύνθετο και πολυεπίπεδο έργο προωθητικών παρεμβάσεων. Με στοχευμένες πρωτοβουλίες σε κάθε περιοχή, και εξαντλώντας τα περιθώρια για να φτάσουμε σε κάθε σπίτι. Να ακούσουμε και να βοηθήσουμε κάθε οικογένεια.

Το έργο αυτό δεν πρέπει να μείνει ανολοκλήρωτο, και πολύ περισσότερο να υπονομευτεί και να ακυρωθεί στην πράξη. Σκεφτείτε μονάχα το υποκριτικό θράσος όσων ζητούν την ψήφο σας, υποσχόμενοι να αλλάξουν όσα... οι ίδιοι προκάλεσαν, και φυσικά δεν άλλαξαν, ενώ κατείχαν επί δεκαετίες πολλά δημόσια αξιώματα. Πολλές φορές και... ταυτόχρονα.

Η ψήφος της 26ης Μαΐου πρέπει να έχει τον χαρακτήρα της αποδοκιμασίας απέναντι στους υποκριτές. Της απόρριψης όσων θεωρούν ότι μπορούν να παίξουν με τους πολίτες, και να τους ξεγελάσουν.

Αυτή είναι η δύναμη της Δημοκρατίας. Και στην εποχή της απλής αναλογικής, πρέπει να επιβάλλουμε τη σύνθεση, τη συνεννόηση και τη συνεργασία. Επί προγραμματικών αρχών, ιδεών και θέσεων όμως. Όχι στα παζάρια και τις... μουσικές καρέκλες, πίσω από κλειστές πόρτες.»